

Sygn. akt III K 82/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2019r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Karin Kot

Ławnicy Grażyna Rutkowska, Jan Padewski

Protokolant Patrycja Poczynek

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu – Marcina Śliwińskiego

po rozpoznaniu w dniach 16 października 2018r., 5 grudnia 2018r., 9 stycznia 2019r.,

14 maja 2019r. oraz 10 czerwca 2019r. sprawy karnej

R. D. (1) ur. (...) w J.

syna M. i J. z domu P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 września 2017r. w B. zadając uderzenie szklaną butelką w twarz M. K. (1) spowodował rozległe rany tłuczone, skutkujące powstaniem blizn pourazowych nosa, czoła, powieki górnej i dolnej oka prawego – płatowych, przerostowych, twardych oraz zaburzenia czucia w obrębie czoła, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci trwałego, istotnego zeszpecenia, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 2 k.k. będąc skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 3 czerwca 2015r. o sygn. III K 7/15 na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie do 24 kwietnia 2017r.,

tj. o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, że oskarżony przewidywał możliwość spowodowania u pokrzywdzonego M. K. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i godził się na to oraz przyjmuje, że oskarżony czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 2 października 2008r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 348/08, obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 7 sierpnia 2006r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 123/06, którym za czyn z art. 279 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a także wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 6 kwietnia 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 675/06, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 11 września 2007r. w sprawie o sygn. akt IV K 624/07, którym za czyn z art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzono mu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności i wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 22 czerwca 2007r. w sprawie o sygn. akt II K 361/06, którym za ciąg przestępstw z art. 158 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 18 grudnia 2005r. do dnia 19 grudnia 2005r., od dnia 10 stycznia 2006r. do dnia 11 stycznia 2006r., od dnia 18 kwietnia 2006r. do dnia 19 kwietnia 2006r., od dnia 21 kwietnia 2006r. do dnia 22 kwietnia 2006r. oraz od dnia 5 czerwca 2008r. do dnia 1 czerwca 2010r. a nadto obejmującym wyrok

Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 30 marca 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 77/07, którym za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono wobec niego karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności a także wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 12 lipca 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 357/07, którym za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 1 czerwca 2010r. do dnia 1 września 2011r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 19 września 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 591/13, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 grudnia 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ka 622/14, za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 maja 2013r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 maja 2013r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 5 lutego 2015r. do dnia 3 października 2015r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 3 czerwca 2015r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 7/15 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 26 sierpnia 2014r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 26 sierpnia 2014r. godzina 19:00 do dnia 17 września 2014r. godzina 19:00 i od dnia 19 września 2014r. godzina 19:00 do dnia 5 lutego 2015r. godzina 19:00 i od dnia 3 października 2015r. godzina 19:00 do dnia 24 kwietnia 2017r. godzina 11:06, to jest przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. D. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 11.400 zł (słownie złotych: jedenaście tysięcy czterysta) oraz orzeka wobec oskarżonego R. D. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1) zapłatę kwoty 20.000 zł (słownie złotych: dwadzieścia tysięcy) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

III. zasądza od oskarżonego R. D. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. K. (1) kwotę 5000 zł tytułem zwrotu kosztów reprezentowania przez pełnomocnika,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 400 złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2017r. około godziny 18:00 M. K. (1) po zakończeniu pracy udał się do baru (...) w B. aby odwiedzić swojego szwagra R. P., który w tym czasie zajmował się obsługą klientów w lokalu.

(dowód: zeznania świadka M. K. (1) k. 6-7, k. 62-63, k. 139,

k. 175-177, k. 213).

Po przybyciu do baru M. K. (1) stanął przy bufecie i rozpoczął rozmowę z R. P.. Po chwili podszedł do nich R. D. (1), który znajdował się pod wpływem alkoholu. Mężczyzna, który wcześniej kupił w barze butelkę piwa, zapytał M. K. (1) i R. P. czy go wołali i w jakim celu. Następnie zwrócił się do M. K. (1) słowami, że jak mu się coś nie podoba to aby wyszli. M. K. (1) poinformował R. D. (1), że nie był on wołany przez żadnego z mężczyzn po czym kontynuował rozmowę z R. P.. W tym momencie R. D. (1) zaczął szarpać M. K. (1) za rękę po czym wyszedł z baru. Po chwili R. P. zwrócił się do M. K. (1) z prośbą aby mężczyzna sprawdził na zewnątrz czy R. D. (1) czegoś nie uszkodził.

(dowód: zeznania świadka M. K. (1) k. 6-7, k. 62-63, k. 139,

k. 175-177, k. 213,

zeznania świadka R. P. k. 19-20, k. 60-61, k. 141-

142, k. 177-178, k. 180).

Kiedy M. K. (1) wyszedł z baru zobaczył R. D. (1), który stojąc samotnie przed lokalem trzymał w ręku butelkę z piwem. W momencie gdy zobaczył on M. K. (1) podniósł rękę i uderzył mężczyznę trzymaną w ręku butelką w okolicę czoła.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. D. (1) k.174-175,

zeznania świadka M. K. (1) k. 6-7, k. 62-63, k. 139,

k. 175-177, k. 213,

częściowo zeznania świadka D. G. k. 33 -34, k. 58-59,

k.178-179, k. 180).

M. K. (1) stracił przytomność i upadł na ziemię.

(dowód: zeznania świadka M. K. (1) k. 6-7, k. 62-63, k. 139,

k. 175-177, k. 213,

zeznania świadka R. P. k. 19-20, k. 60-61, k. 141-

142, k. 177-178, k. 180,

częściowo zeznania świadka D. G. k. 33 -34, k. 58-59,

k. 178-179, k. 180,

częściowo zeznania świadka Z. Z. k. 36-37,

k. 66-67, k. 179, k. 180).

R. D. (1) przez chwilę stał nad M. K. (1) po czym odszedł.

(dowód: zeznania świadka R. P. k. 19-20, k. 60-61, k. 141-

142, k. 177-178, k. 180,

zeznania świadka Z. Z. k. 36-37,

k. 66-67, k. 179, k. 180,

częściowo zeznania świadka D. G. k. 33 -34, k. 58-59,

k. 178-179, k. 180).

W następstwie zachowania R. D. (1) M. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci rozległych ran tłuczonych twarzy skutkujących powstaniem blizn pourazowych nosa, czoła, powieki górnej i dolnej oka prawego – płatowych, przerostowych, twardych oraz zaburzenia czucia w obrębie czoła, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci trwałego, istotnego zeszpecenia.

(dowód: opinia biegłego specjalisty chirurga M. R. k. 29,

ustne opinie biegłego specjalisty chirurga M. R.

k. 101-102, k. 185-186).

R. D. (1) ma 32 lata. Mężczyzna jest kawalerem. Posiada wykształcenie gimnazjalne z przyuczeniem do zawodu stolarza. Aktualnie zamieszkuje w B. w należącym do rodziców konkubiny domu składającym się z czterech pokoi, kuchni i łazienki. R. D. (1) wraz z konkubiną i jej czteroletnią córką zajmuje dwa pokoje na piętrze. Jest on zatrudniony w firmie (...) i uzyskuje dochód rządu 3000-3500 złotych miesięcznie. Z informacji udzielonych przez rodziców konkubiny wynika, iż R. D. (1) zachowuje się wulgarnie, jest wobec nich niegrzeczny, obraża ich.

(dowód: wywiad środowiskowy dotyczący oskarżonego k. 145-147).

Oskarżony R. D. (1) był wcześniej wielokrotnie karany sędownie, w tym między innymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 2 października 2008r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 348/08, obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 7 sierpnia 2006r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 123/06, którym za czyn z art. 279 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a także wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 6 kwietnia 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 675/06, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 11 września 2007r. w sprawie o sygn. akt IV K 624/07, którym za czyn z art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzono mu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności i wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 22 czerwca 2007r. w sprawie o sygn. akt II K 361/06, którym za ciąg przestępstw z art. 158 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 18 grudnia 2005r. do dnia 19 grudnia 2005r., od dnia 10 stycznia 2006r. do dnia 11 stycznia 2006r., od dnia 18 kwietnia 2006r. do dnia 19 kwietnia 2006r., od dnia 21 kwietnia 2006r. do dnia 22 kwietnia 2006r. oraz od dnia 5 czerwca 2008r. do dnia 1 czerwca 2010r. a nadto obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 30 marca 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 77/07, którym za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono wobec niego karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności a także wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 12 lipca 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 357/07, którym za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 1 czerwca 2010r. do dnia 1 września 2011r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 19 września 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 591/13, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 grudnia 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ka 622/14, za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 maja 2013r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 maja 2013r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 5 lutego 2015r. do dnia 3 października 2015r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 3 czerwca 2015r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 7/15 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 26 sierpnia 2014r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 26 sierpnia 2014r. godzina 19:00 do dnia 17 września 2014r. godzina 19:00 i od dnia 19 września 2014r. godzina 19:00 do dnia 5 lutego 2015r. godzina 19:00 i od dnia 3 października 2015r. godzina 19:00 do dnia 24 kwietnia 2017r. godzina 11:06.

(dowód: informacja o osobie oskarżonego R. D. (1) k. 84-86,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 3 czerwca 2015r.

wydanego w sprawie o sygn. akt II K 7/15 wraz z danymi o odbyciu

kary k. 105-106,

odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 2 października 2008r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 348/08 k.236-238,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 7 sierpnia 2006r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 123/06 k. 222-225,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 6 kwietnia 2007r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 675/06 k. 226-227,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 11 września 2007r. w sprawie o sygn. akt IV K 624/07 k. 228,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 22 czerwca 2007r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 361/06 k.229-233,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 30 marca 2007r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 77/07 k. 234-235,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 12 lipca 2007r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 357/07 k. 241-242,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 19 września 2014r. wydanego w sprawie o sygn. akt VII K 591/13 k. 91-92,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 grudnia 2014r. wydanego w sprawie o sygn. akt IV Ka 622/14 wraz z danymi o odbyciu kary k. 92-94,

obliczenia kary z dnia 3 marca 2009r. k. 239-240).

Oskarżony R. D. (1) w toku postępowania przygotowawczego oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Podczas rozprawy w dniu 16 października 2018r. wyjaśnił, iż częściowo przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu twierdząc, że działał w obronie własnej broniąc się przed nieznanym sobie wcześniej pokrzywdzonym, który bez żadnego powodu, niespodziewanie „rzucił się na niego (na mnie) od tyłu, złapał (mnie) oburącz za obie ręce i rzucił (mnie) na płot” (k.175). Wówczas oskarżony, jak wyjaśnił, wyszarpnął się, obrócił się i uderzył pokrzywdzonego dodając: „ja się broniłem, ja chciałem go uderzyć pięścią, a butelkę miałem w tym czasie w ręce” (k.175). W złożonych wyjaśnieniach oskarżony utrzymywał, iż świadkiem zajścia był jego brat A. D. oraz znajomy „J., który akurat zleciał z A.” (k.174).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. D. (1) w zakresie w jakim utrzymuje, iż uderzył pokrzywdzonego butelką w głowę odpierając bezpośredni, bezprawny zamach ze strony M. K. (1), jak również twierdzi, że przebieg zdarzenia obserwowali towarzyszący mu brat oraz kolega albowiem pozostawały one w rażącej sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci rzeczowych, logicznych, spójnych i wzajemnie się

uzupełniających a przez to wiarygodnych zeznań świadków w osobach M. K., R. P. oraz D. G. i Z. Z.. Lektura relacji powołanych świadków jednoznacznie wskazuje na to, iż w dniu 15 września 2017r. przed wejściem do baru (...) w B. oskarżony R. D. (1) nie został zaatakowany przez M. K. (1) lecz to on, po tym jak pokrzywdzony wyszedł z baru, uderzył mężczyznę trzymaną w ręku butelką w okolice czoła. W tym miejscu należy podnieść, iż rekonstruuując stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim o informacje pochodzące od pokrzywdzonego i świadka R. P., którzy z racji tego, że uczestniczyli w zajściu od chwili gdy oskarżony przyszedł do lokalu, nabył piwo po czym zaczął zachowywać się agresywnie, zwłaszcza w stosunku do stojącego przy barze pokrzywdzonego aż do czasu opuszczenia przez niego baru i zadania M. K. (1), który na prośbę R. P. opuścił lokal aby ustalić w jaki sposób zachowuje się oskarżony na zewnątrz baru, uderzenia, mieli najszerszą wiedzę o przebiegu zdarzenia. Wprawdzie świadek R. P. nie widział zadawania pokrzywdzonemu ciosu butelką w głowę albowiem znalazł się on przed lokalem po tym jak usłyszał trzask butelki, jednakże z racji tego, że był on tam obecny bezpośrednio po zadaniu pokrzywdzonemu ciosu skoro, jak zeznał: „wybiegłem szybciotko” w momencie gdy do jego uszu dotarł trzask butelki w sytuacji gdy pokrzywdzony M. K. (1) szczegółowo, wręcz drobiazgowo pamiętał przebieg zdarzenia do chwili zadania mu ciosu butelką w głowę przez oskarżonego nie ulega wątpliwości, że relacje obu świadków pozwalają dokładnie odtworzyć przebieg zajścia do jakiego doszło przed barem (...) w B. po godzinie 18:00 w dniu 15 września 2017r. Konsekwentne, stanowcze i wzajemnie ze sobą korelujące zeznania świadków M. K. i R. P. utwierdzają w przekonaniu o prawdziwości zawartych w nich treści. Odnosząc się z kolei do zeznań świadków D. G. oraz Z. Z. wskazać w pierwszej kolejności należy, iż powołani świadkowie zostali po raz pierwszy w sprawie przesłuchani po upływie miesiąca od zdarzenia co z pewnością nie pozostało bez wpływu na dokładność ich przekazu w zakresie zaobserwowanych fragmentów stanu faktycznego sprawy, w których brali udział. Co istotne sam świadek D. G. podczas rozprawy w dniu 16 października 2018r. podał: „ja mam raczej słabą pamięć. Pamiętam coś w krótkim czasie, ale jak minie dłuższy czas, już nie pamiętam” dodając: „ja lepiej pamiętałem to zdarzenie bezpośrednio po nim” (k. 178). Nie bez znaczenia w sprawie pozostawało, iż, jak wynika z zeznań powołanego świadka, zajście było krótkie i dynamiczne, co także nie pozostawało bez wpływu na możliwość jego zaobserwowania przez osoby postronne, w tym zwłaszcza zajętego wówczas paleniem papierosa świadka D. G.. Powołany świadek początkowo stwierdził, iż widział wychodzącego z baru M. K. (1), którego zna albowiem uczęszczali oni razem do szkoły i wychodzącego za nim mieszkańca T., którzy się kłócili, krzyczyli coś do siebie – widać było, że kłócą się między sobą jednakże świadek, nie słyszał dokładnie słów a jedynie dostrzegł gdy nieznany mu mężczyzna złapał za pełną, otwartą butelkę, która stała na stoliku i uderzył nią w twarz M. K. (1), który usiadł na ławce, leciała mu krew. Słuchany w dniu 28 grudnia 2017r. świadek D. G. dodatkowo zeznał, iż mężczyźni odeszli i zaczęli się szarpać a po uderzeniu pokrzywdzonego butelką ten mężczyzna chwilę postął i odszedł, stał na ulicy trochę dalej i poszedł, zaś M. K. (1) stał, trzymał się za twarz, leciała mu krew, nie upadł, nie stracił przytomności, twierdząc, iż nie wie z jakiego powodu pokrzywdzony wskazał go jako świadka zdarzenia podnosząc, iż powodem tego może być fakt, iż przebywał na miejscu zdarzenia i razem z R. P. pomagał M. K. (1) zatamować krew, przy czym, co istotne, świadek wcześniej twierdził, iż usiadł na ławce, jacyś ludzie zaczęli pomagać pokrzywdzonemu opatrywać twarz, R. P. przykładał M. K. (1) ręczniki, on zaś zrobił zakupy i poszedł do domu. Podczas rozprawy świadek utrzymywał, iż nie zwrócił uwagi na to w jakiej kolejności mężczyźni opuszczali bar twierdząc: „chyba wtedy już też nie byłem pewny tej kolejności” (k.178) i dodając, że nie zwrócił uwagi na to czy którykolwiek z mężczyzn miał cokolwiek w ręce kiedy wychodzili oni z baru dodając: „to była chwila. Ja przyszedłem i zaraz to się stało” (k. 178).

Z kolei słuchany w dniu 15 listopada 2017r. świadek Z. Z. zeznał, że nie widział zajścia bo kiedy przyszedł do baru było już praktycznie po wszystkim. M. K. (1) był zakrwawiony, on jednak, jak zeznał, widział, że M. K. (1) będący jego sąsiadem, przepycha się z nieznanym mu mężczyzną, dodając: „chyba popychali się na płot” (k. 37). Świadek zeznał przy tym, iż kiedy przyszedł to ten sprawca uciekł on zaś z właścicielem lokalu zaczął tamować krew pokrzywdzonemu. Słuchany w dniu 29 grudnia 2017r. świadek Z. Z. podał, że jak poszedł do baru to widział tylko jak M. K. (1) ślaniał się na nogach. W sposób przekonujący wskazał powody, dla których wcześniej podawał, iż widział M. K. (1) i tego mężczyznę przy płocie, że oni się szarpali wskazując, że kiedy przyszedł M. K. (1) był już zakrwawiony a ten mężczyzna stał przy nim. Dodał: „M. trzymał się za twarz i prawie upadał” (k. 67). Z uwagi na to, że działo się to przy ogrodzeniu świadek stwierdził, że „może dlatego wydawało mu (mi) się, że opierają się o płot. Mogło to tak wyglądać z daleka” (k. 67). Świadek twierdził przy tym, że wspólnie z D. G. i R. P. pomagali M. K. (1) usiąść na ławce, próbowali go podtrzymać bo ledwo trzymał się na nogach. Tamowali krew. Wprawdzie jego relacja w tym zakresie pozostawała

niezgodna z informacjami podanymi przez świadka D. G., który, jak wskazano, utrzymywał, iż M. K. (1) po zadanym mu ciosie stał, trzymał się za twarz, leciała mu krew, nie upadł, nie stracił przytomności, zaś świadek R. P. podał, iż M. K. (1) leżał, nie ruszał się, miał zakrwawioną twarz, zamknięte oczy, on zaś podniósł go i położył go na ławce, próbował tamować krew, w czym chyba pomagał mu D. G., jak również świadek widział w pobliżu Z. Z. jednakże powołane rozbieżności, które pozostały bez wpływu na karnoprawną ocenę zachowania oskarżonego dodatkowo utwierdzają w przekonaniu o prawdziwości zeznań powołanych świadków, którzy starali się przedstawić zapamiętany obraz zdarzenia, który obserwowali (tak świadek D. G.) lub też uczestniczyli w nim bezpośrednio po jego zajściu (tak świadek Z. Z.). Istotne przy tym jest, iż świadek D. G. ostatecznie podczas konfrontacji z R. P. zeznał, iż nie jest pewien czy pokrzywdzony po uderzeniu stał czy też upadł, nie wykluczając, iż wyszedł on z baru po opuszczeniu lokalu przez oskarżonego twierdząc ostatecznie, że słyszał jakieś krzyki jednakże nie jest pewien „czy to jeden do drugiego krzyczał” (k.180). Suma tych okoliczności nie pozwoliła na przyjęcie aby pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym doszło do jakiegokolwiek szarpaniny w warunkach podanych przez świadka D. G. podczas przesłuchania w dniu 28 grudnia 2017r. kiedy twierdził, iż mężczyźni zaczęli się kłócić, krzyczeli do siebie. Później odeszli i zaczęli się szarpać, zwłaszcza, iż okoliczność tą świadek powołał dopiero po trzech miesiącach od zdarzenia a przy tym żadna z pozostałych przesłuchanych w sprawie osób, w tym także oskarżony, nie podwali takiego przebiegu zdarzenia. Kwestia ta sama przez się nie przesądza o niewiarygodności relacji powołanego świadka w pozostałym zakresie zwłaszcza jeśli zważyć, iż świadek omawiane zeznania, jak podano, składał po upływie trzech miesięcy od zajścia, które, jak wskazano trwało krótko, było dynamiczne, w związku z czym mogło ono zostać przez świadka przywołane w dniu 28 grudnia 2018r. częściowo niezgodnie z jego rzeczywistym przebiegiem. Podkreślenia wymaga jednak ten fragment zeznań świadka D. G. kiedy stwierdził: „nie zwróciłem na to uwagi, nic takiego nie było aby pokrzywdzony złapał oskarżonego od tyłu w pół” (k.179). Podana przez świadka informacja pozostaje przy tym w zgodzie z relacją pokrzywdzonego M. K. (1) znajdującą oparcie w zeznaniach świadka R. P., z których jednoznacznie wynika, że do uderzenia M. K. (1) doszło bezpośrednio po opuszczeniu przez niego baru a zatem niemożliwym było aby mężczyzna zdążył podążyć za oskarżonym na odległość dziesięciu metrów od wejścia do baru, rzucić się na niego od tyłu, złapać oburącz, rzucić go na płot i zostać uderzonym po tym jak oskarżony miał się wyszarpnąć.

Jako nieprawdziwe Sąd ocenił także wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim wskazał on świadków zdarzenia z jego udziałem, którzy mieli mu towarzyszyć w dniu zajścia. Wprawdzie słuchani na okoliczność przebiegu zdarzenia świadkowie w osobach A. D. oraz S. B. co do zasady potwierdzili okoliczności podane przez oskarżonego podczas rozprawy w dniu 16 października 2018r. jednakże ich obecność na miejscu zdarzenia nie została potwierdzona przez żadnego z pozostałych świadków, w tym przede wszystkim świadka R. P., który wprawdzie, jak zeznał, nie pamiętał czy poza D. G. i Z. Z. dostrzegł na miejscu zajścia innych świadków jednakże kategorycznie zaprzeczył aby zwrócił się do oskarżonego słowami by uciekał stamtąd albowiem została wezwana Policja. Z uwagi na to, iż słowa te miałyby on wypowiedzieć w obecności powołanych świadków nie ulega wątpliwości, iż okoliczność taka nie miała miejsca a co za tym idzie świadkowie w osobach A. D. i S. B. nie byli obecni na miejscu zdarzenia. Potwierdził to przy tym w złożonych zeznaniach świadek D. G. podając, iż widział odchodzącego po zajściu oskarżonego, który był wówczas sam. Nie bez znaczenia w sprawie pozostawało, iż oskarżony składając wyjaśnienia nie wspominał o obecności na miejscu zajścia świadka S. B. wskazując jedynie na to, że w dniu zdarzenia towarzyszył mu brat oraz J. (J. N.). W ocenie Sądu potwierdzenie przez świadka S. B. jego bytności w dniu 15 września 2017r. około godziny 18:00 przed barem (...) w B. w sytuacji gdy oskarżony nie wymienia go jako osoby mu towarzyszącej przemawia dodatkowo za nieprawdziwością relacji oskarżonego w tym zakresie.

Za prawdziwe Sąd uznał zeznania świadków I. K. i M. D., które jednakże nie zawierały spostrzeżeń potrzebnych do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. W ocenie Sądu za prawdziwe uznać należało sporządzone na zlecenie Prokuratury oraz uzupełnione przed Sądem opinie biegłego z zakresu chirurgii M. R.. Opinie te zostały wydane przez fachowy podmiot we właściwej formie a rzetelnie i jasno wyprowadzone przez biegłego wnioski odpowiadały prawidłowości logicznego rozumowania. Ze znajdujących się w aktach sprawy opinii biegłego chirurga jednoznacznie wynika, że doznane przez M. K. (1) obrażenia w postaci rozległych ran tłuczonych twarzy skutkujących powstaniem blizn pourazowych nosa, czoła, powieki górnej i dolnej oka prawego – płatowych, przerostowych, twardych oraz zaburzenia czucia w obrębie czoła, stanowiły uszczerbek na zdrowiu w postaci trwałego, istotnego zeszpecenia w

rozumieniu przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Jak wskazał biegły chirurg wskutek terapii blizny mogą ulec niewielkiemu zmniejszeniu jednak będą one widoczne i nie ma możliwości ich całkowitej likwidacji. Podczas rozprawy w dniu 5 grudnia 2018r. podkreślił, iż w chwili obecnej używana jest laseroterapia, która daje lepsze efekty jednakże nie daje gwarancji, że po laseroterapii te uszkodzenia ciała zostaną wyleczone i nie będzie po nich śladów, zwłaszcza, że po bliźnie po ranie głębokiej zawsze pozostanie ślad. W tym miejscu należy zauważyć, że w sprawie brak było podstaw do tego aby dopuścić dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu chirurgii plastycznej zwłaszcza że, jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 lutego 2007r. wydanym w sprawie o sygn. akt III KK 254/06 (Prokuratura i Prawo 2007/5/7) nie sposób uzależniać granic odpowiedzialności karnej oskarżonego od czysto hipotetycznych spekulacji na temat potencjalnych możliwości chirurgii plastycznej. Zważywszy już choćby tylko na inwazyjny charakter zabiegów tego rodzaju, trudno byłoby zaakceptować taki sposób determinowania kwalifikacji prawnej czynu przypisywanego oskarżonemu w momencie wyrokowania. Cecha trwałości, o jakiej mowa w dyspozycji art. 156 § 1 pkt 2 k.k., musi być oceniana w perspektywie istniejącej w dacie orzekania przez sąd i w świetle poziomu wiedzy, narzędzi i umiejętności dostępnych w tym momencie, a nie z punktu widzenia przyszłych i hipotetycznych możliwości, które mogą nie nastąpić w osiągalnym czasie.

Za prawdziwe Sąd uznał również pozostałe zgromadzone w sprawie dokumenty, których wiarygodność także nie była w toku postępowania kwestionowana.

Sąd zważył co następuje:

W będącej przedmiotem osądu sprawie, mając na względzie wszystkie wskazane wyżej dowody oraz dokonując oceny ich wiarygodności, a także biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, Sąd uznał, że swoim zachowaniem R. D. (1) wypełnił znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. kiedy w dniu 15 września 2017r. w B. przewidując możliwość spowodowania u pokrzywdzonego M. K. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i godząc się na to zadając uderzenie szklaną butelką w twarz M. K. (1) spowodował rozległe rany tłuczone, skutkujące powstaniem blizn pourazowych nosa, czoła, powieki górnej i dolnej oka prawego – płatowych, przerostowych, twardych oraz zaburzenia czucia w obrębie czoła, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci trwałego, istotnego zeszpecenia. W realiach niniejszej sprawy niewątpliwie doszło do wywołania przez oskarżonego takiej zewnętrznej zmiany na ciele pokrzywdzonego, która w sposób istotny na niekorzyść odbiega od przyjętych norm estetycznego wyglądu ciała ludzkiego (por. Andrzej Zoll w Komentarzu do art.156 Kodeksu karnego). Związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżanego zadającego pokrzywdzonemu rany butelką, a obrażeniami jakich doznał M. K. (1) nie nasuwa wątpliwości. Jak wynika z wiarygodnych, z powołanych powyżej względów, opinii sądowo – lekarskich, doznane przez pokrzywdzonego obrażenia spowodowały zatem u niego ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci trwałego, istotnego zeszpecenia w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Nie ulega przy tym wątpliwości, iż oskarżony R. D. (1), który osiągnął wiek pozwalający na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, i którego stopień rozwoju intelektualnego i emocjonalnego nie odbiega od stopnia rozwoju przeciętnej osoby, zadając pokrzywdzonemu uderzenie szklaną butelką w twarz powodując u niego rozległe rany tłuczone, skutkujące powstaniem blizn pourazowych nosa, czoła, powieki górnej i dolnej oka prawego – płatowych, przerostowych, twardych oraz zaburzenia czucia w obrębie czoła, przewidywał możliwość wystąpienia u pokrzywdzonego powołanych obrażeń, które są normalnym następstwem użytego środka i godził się na ich wystąpienie, co z kolei oznacza, iż działał on umyślnie z zamiarem ewentualnym.

Oskarżony R. D. (1) przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 2 k.k., albowiem wcześniej był już skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 2 października 2008r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 348/08, obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 7 sierpnia 2006r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 123/06, którym za czyn z art. 279 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności a także wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 6 kwietnia 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 675/06, zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 11 września 2007r. w sprawie o sygn. akt

IV K 624/07, którym za czyn z art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzono mu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności i wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 22 czerwca 2007r. w sprawie o sygn. akt II K 361/06, którym za ciąg przestępstw z art. 158 § 1 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 18 grudnia 2005r. do dnia 19 grudnia 2005r., od dnia 10 stycznia 2006r. do dnia 11 stycznia 2006r., od dnia 18 kwietnia 2006r. do dnia 19 kwietnia 2006r., od dnia 21 kwietnia 2006r. do dnia 22 kwietnia 2006r. oraz od dnia 5 czerwca 2008r. do dnia 1 czerwca 2010r. a nadto obejmującym wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 30 marca 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 77/07, którym za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono wobec niego karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności a także wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 12 lipca 2007r. wydany w sprawie o sygn. akt II K 357/07, którym za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 1 czerwca 2010r. do dnia 1 września 2011r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 19 września 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 591/13, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 grudnia 2014r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV Ka 622/14, za czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 maja 2013r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 5 maja 2013r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 5 lutego 2015r. do dnia 3 października 2015r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 3 czerwca 2015r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 7/15 za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 26 sierpnia 2014r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 26 sierpnia 2014r. godzina 19:00 do dnia 17 września 2014r. godzina 19:00 i od dnia 19 września 2014r. godzina 19:00 do dnia 5 lutego 2015r. godzina 19:00 i od dnia 3 października 2015r. godzina 19:00 do dnia 24 kwietnia 2017r. godzina 11:06. Oskarżony R. D. (1) przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., a zatem ponownie należącego do kategorii przestępstw wyszczególnionych w przepisie art. 64 § 2 k.k., dopuścił się będąc wcześniej skazanym w warunkach recydywy specjalnej zwykłej, po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności w ciągu pięciu lat od odbycia kary. Zatem zachowanie oskarżonego należało zakwalifikować z art.156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

W realiach niniejszej sprawy mając na względzie dokonaną powyżej ocenę dowodów, zdaniem Sądu, w żadnej mierze nie sposób było przyjąć, iż oskarżony R. D. (1) działał w warunkach obrony koniecznej skoro nie odpierał on bezpośredniego, bezprawnego zamachu lecz sam zaatakował pokrzywdzonego uderzając go butelką piwa w głowę.

Sąd uznał, że wina oskarżonego co do przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. R. D. (1) dopuścił się czynu bezprawnego, zagrożonego surową karą, niosącego znaczny stopień społecznej szkodliwości. Oskarżonemu można przypisać winę i nie zachodzą wobec niego jakikolwiek inne okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną. W realiach niniejszej sprawy Sąd przyjął, że wprawdzie oskarżony działał z zamiarem ewentualnym spowodowania u pokrzywdzonego M. K. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, jednakże był to zamiar nagły co jednoznacznie wskazuje na łatwość naruszania przez niego porządku prawnego i dodatkowo brak jakiegokolwiek refleksji skoro mając świadomość uprzedniej karalności nie brał tego pod uwagę i po raz kolejny złamał obowiązujące przepisy prawa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przepisanego oskarżonemu jest znaczny. Nie ulega wątpliwości, że R. D. (1) swoim zachowaniem okazał brak szacunku dla zdrowia i życia człowieka. Używając butelki z piwem zaatakował w godzinach popołudniowych, bezpośrednio przed barem, a zatem w czasie i miejscu, w którym pokrzywdzony powinien czuć się bezpiecznie, nieznanego sobie mężczyznę, który nie przejawiał wobec niego żadnych agresywnych zachowań. Oskarżony był już wcześniej karany przy czym, co istotne, przypisanego mu czynu dopuścił się po upływie pięciu miesięcy po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, w której odbywał wymierzoną mu karę pozbawienia wolności. Niewątpliwie oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, nie przestrzega zasad i norm społecznych.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego R. D. (1) Sąd uznał karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Z całą pewnością okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności postawa oskarżonego, który dopuścił się ataku na bezbronnego pokrzywdzonego, którego nie znał i który nigdy wcześniej nie wykazywał wobec niego jakichkolwiek działań agresywnych, uprzednia karalność, która wykracza poza minimalne ramy określone przepisem art. 64 § 2 k.k. i postępująca demoralizacja oskarżonego, przemawiają za wymierzeniem mu kary w takim wymiarze. Kara taka jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy R. D. (1). Z całą pewnością nie może ta kara zostać uznana za nadmiernie surową, ale również nie za zbyt łagodną. Należycie oddaje ona szkodliwość zachowania sprawcy, czyni zadość oczekiwaniom prewencji ogólnej i szczególnej, skutkuje przecież długotrwałą izolacją oskarżonego. Tak określona prawnokarna represja winna skutkować osiągnięciem zapobiegawczych celów kary, ale również należyście uzmysłowić sprawcy naganność zachowania i służyć osiągnięciu celów wychowawczych.

Mając na względzie rodzaj doznanych przez pokrzywdzonego M. K. (1) cierpień oraz uwzględniając, iż pokrzywdzony w wyniku zachowania oskarżonego wymagał operacji i hospitalizacji Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego R. D. (1) na jego rzecz zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł. Mając zaś na uwadze przedłożony w toku postępowania wykaz kosztów jakie pokrzywdzony będzie zmuszony ponieść w związku z plastyką twarzy Sąd, w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego R. D. (1) na jego rzecz obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 11.400 zł

Zgodnie z dyrektywą przepisu art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. K. (1) poniesione przez niego i udokumentowane wydatki w kwocie 5000 złotych związane z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika procesowego.

Stosownie do treści przepisu art. 626 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 400 złotych.